

187. ԹԱԳԱՎՈՐԸ, ԱՅԳԵՊԱՆՆ ՈՒ ՕՁԸ

Մի թագավոր ունենում է մի մինուհար տղա։ Այս թագավորի պալատի մոտ կար մի սիրուն այգի, որն ուներ մի շատ փորձված, աշխարհ տեսած այգեպան։

Այգու մեջ կար մի կաշկառ, որի մեջ վխտում էին զանազան տեսակի թունավոր օձեր, կարիճներ և այլն։

Մի օր այգեպանը տեսնում է, որ թագավորի տղան եկել է այգին։ Նա երեխայի ձեռքից բռնում է ու տանում թագավորի մոտ, ասելով.—Ո՛վ թագավոր, մեր այգու մեջ կան շատ թունավոր օձեր, իսկ քո տղան անվախ ներս է մտնում ու ման գալիս, կարող է օձերը նրան թունավորեն, խնդրում եմ այսուհետև թույլ չտաս նրան այգի գալու։

—Կա՛մ, — ասում է թագավորը, — այսուհետև թույլ չեմ տա։

Մի քանի օր հետո թագավորի տղան գալիս է ծածուկ մտնում այգին և իր համար սկսում զբոսնել։ Հոգնելուց հետո պառկում է մի ծիրանի ծառի տակ և քնում։ Կաշկառից մի թունավոր օձ է դուրս գալիս և կծում ու թունավորում տղային։ Տղան մեռնում է։ Այգեպանը միամիտ ման գալիս տեսնում է թագավորի տղան թունավորված, մեռած։ Վերցնում է տանում թագավորի մոտ ու ասում.—Ո՛վ մեծ թագավոր, ես ասացի, որ տղայիդ մի թողնիր այգին մտնի, հիմա թունամահ է եղել, ո՞վ է պատասխանատու, նա արգեն մեռել է։

—Վնաս չունի,—ասում է թագավորը,—աշխարհն իմ տղային շինաց, օձին էլ չի մնա։ Իւ հրամայում է տանեն տղին թաղելու։

Մի երկու օր հետո այգեպանն այն ծիրանի ծառի տակ, որտեղ թունավորվել էր թագավորի տղան, մի սև օձ է տեսնում և իսկույն իմանում է, որ նա է թագավորի տղին թունավորել, մանավանդ, երբ տեսնում է օձի աչքերն արնակալած ու կատաղի։ Բահր վեր է քաշում և օձին սպանում։ Սպանած օձը տանում է թագավորի մոտ, ասելով.—Տե՛ր թագավոր, ահա քո թշնամին, ես քու որդու վրեժն առա։

—Կա՛մ,—ասում է թագավորը,—աշխարհը որդուս շինաց, օձին շինաց, քեզ էլ չի մնա։

Մի երկու օր հետո թագավորը մի հազվագյուտ ծառ է տրնկել տալիս իր այգում, որի նմանը չկար և այգեպանին պատվիրում է, որ ծառը բոլորովին չչրի։

Ծառը մեկ-երկու օրից հետո թառամել է սկսում։

—Խե՛շ է հասկանում թագավորը, այս ծառը շատ ընտիրն է, ամուսն է, կշորանա, թող ջրեմ,—մտածում է այգեպանը և ծառին ամուսնալով ջուր է կապում տակը։ Զուրը դեռ տեղ չհասած, թագավորը բռնում է այգեպանի օձիքից և ասում.

—Ծա շախ՛ քեզ, որ չըրես ծառը։

—Ասիր,—վախեցած պատասխանում է այգեպանը։

—Ուրեմն ինչո՞ւ ես ջրում։

—Թագավոր, ծառը թանկագին է, ես վախեցա, որ չորանա,—կրկին վախեցած պատասխանում է այգեպանը։

—Իմ խոսքն էր թա՛նկ, թե ծառը,—մոնչում է արքան։

—Քո խոսքը,—վճռաբար ասում է այգեպանը։

Ուրեմն որ դու չես կատարել իմ խոսքը, ես դրա համար քեզ կախել կտամ,—ասում է արքան և ծառաներին հրամայում կախել անհնազանդ այգեպանին։ Երբ կախազանի թուկը հազցնում էին այգեպանի վիզը, նա ճչաց.

—Ա՛րքա, աշխարհը տղիտ շինաց, օձին շինաց, ինձ էլ շմբնաց, լավ իմացիր, քեզ էլ չի մնա։

